

РЕШЕНИЕ

№ 25131

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **3952** по описа за **2026** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на заместник кмета на Столична община, направление „Финанси и здравеопазване“, представляван от пълномощника си адв. П., срещу Решение № 504/12.02.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 10458/2025 г. на СРС, 107-и състав, с което е отменено НП № СО-Т-Х-22-03-056/04.08.2022 г., издадено от заместник-кмета на СО, с което на Х. К. М., на основание чл. 53, ал. 1 и ал. 2 и чл. 24, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 36, ал. 2 и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на СО /НРУИТДТСО/, е наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона. Твърди, че неправилно СРС е приел в решението си, че е налице извършване на търговска дейност. Моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява. В писмена молба заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът, чрез адв. Г., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне и потвърждаване на решението на СРС. Излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Претендира

присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание не се явява и не представлява. Представя молба, в която моли за отхвърляне на жалбата и представя списък по чл. 80 ГПК.

Представителят на софийска градска прокуратура, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 26.05.2022 г., около 17:21ч. в [населено място], район „В.“, [улица], на ъгъла с [улица], при извършена проверка от служители на Столичен инспекторат било установено, лицето Х. К. М. е извършвал търговия на открито - продажба на печена и варена царевица и чипс, които били разположени върху подвижно съоръжение – количка, заемаща разгърнатата площ от около 2 /два/ кв.м. публична общинска собственост, като при поискване не е представил разрешение за ползване на място, издадено от кмета на район „В.“.

За констатираното нарушение, на М. бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 22-03-056/26.05.2022 г., издаден от главен инспектор в Столичен инспекторат. Констатирано било нарушение на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя, като на предвиденото място за възражения същият изрично посочил, че е служител в дружеството „Висмар 2020“ ЕООД, като в удостоверение на това впоследствие е представил копие от трудов договор и издаден касов бон.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, жалбоподателят депозирал писмено възражение срещу така съставения му акт, в което изрично сочи, че не е извършвал търговска дейност от свое име, а че въпросните продажби е осъществявал на база сключен трудов договор с „Висмар 2020“ ЕООД. В допълнение е посочил, че щандовете, от които извършва продажби, както и стоката, предмет на същите, са собственост на указаното търговско дружество.

Въз основа на АУАН, зам.-кмета на СО, Д. Б., е издал НП № СО-Т-Х-22-03-056/04.08.2022 г., с което на Х. К. М., на основание чл. 36, ал. 2 от НРУИТДТСО е наложена „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО.

НП е връчено на жалбоподателя на 06.06.2025 г.

По делото са представени доказателства за компетентността на актосъставителя и издателя на НП.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното Решение № 504/12.02.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 10458/2025 г. на СРС, 107-ми състав, с което е отменено НП № СО-Т-Х-22-03-056/04.08.2022 г., издадено от заместник-кмета на СО, с което на Х. К. М., на основание чл. 36, ал. 2 и чл. 35, ал. 3 от НРУИТДТСО, е наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО. За да отмени оспореното НП, СРС е приел, че извършеното нарушение не е безспорно доказано, тъй като наказаното лице не притежава качеството на търговец.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение № 504/12.02.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 10458/2025 г., с което СРС е отменил НП № СО-Т-Х-22-03-056/04.08.2022г., издадено от зам. кмет на СО, с което на Х. К. М., за нарушение на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО, е наложено административно наказание „глоба” на основание чл. 36, ал. 2 от НРУИТДТСО в размер на 200 лева.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Х. М., допустима жалба.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

В процесния случай, АУАН е издаден от компетентен орган – главен инспектор в Столичен инспекторат, а НП от зам.-кмет на СО, надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на него, НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани с нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен.

За да отмени НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че извършеното нарушение не е безспорно доказано, тъй като лицето не притежава качеството на търговец.

Съгласно цитираната за нарушена разпоредба на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО (ДВ, бр. 06.11.2014 г.), при извършване на търговия по чл. 19, търговецът е длъжен да представи при поискване от контролните органи конкретни документи, като разрешение за ползване на място по чл. 23.

В процесния случай, правилни са изводите на СРС, че за да бъде налице нарушение на цитираната разпоредба, следва да бъде установено по безспорен начин, че от провереното лице е осъществена търговска дейност. Деянието е несъставомерно, поради това, че според АНО то се изразява в търговия на открито, а нарушителят следва да е търговец. В чл. 19 от НРУИТДТСО се

съдържа легална дефиниция за „търговия на открито“, а именно търговия на дребно върху терени общинска собственост - паркове, тротоари, площи, улични платна и други. Понятието „търговия на открито“ е дефинирано чрез понятието „търговия на дребно“ и с оглед правилото на чл. 46 от Закона за нормативните актове, разпоредбата на нормативния акт следва да се приложи според точния ѝ смисъл, а тълкуването ѝ да отговаря на смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. В разпоредбата на чл. 1 от Търговския закон са описани следните сделки, които следва по занятие да са извършвани от физическо или юридическо лице, за да се приеме същото за търговец: 1. покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид; 2. продажба на стоки от собствено производство; 3. покупка на ценни книги с цел да ги продаде; 4. търговско представителство и посредничество; 5. комисионни, спедиционни и превозни сделки; 6. застрахователни сделки; 7. банкови и валутни сделки; 8. менителници, записи на заповед и чекове; 9. складови сделки; 10. лицензионни сделки; 11. стоков контрол; 12. сделки с интелектуална собственост; 13. хотелиерски, туристически, рекламни, информационни, програмни, импресарски или други услуги; 14. покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба; 15. лизинг. В правната доктрина търговията се определя като обмяна на стоки или услуги от търговец към купувач в замяна на платежно средство, като парични единици. Обикновено под търговия се разбира размяна на стоки или услуги, осъществявана между две или повече лица. От изложеното следва да се приеме, че за да е налице извършена търговия, то следва да е налице и конкретна сделка по покупко-продажба на стоки. От доказателствата по делото, както и от АУАН и НП, не се установява да е извършена от контролните органи покупка, нито пък такава, която да е наблюдавана от тях, като не са посочени и продажни цени на артикулите. Т.е. от изложеното дотук, по никакъв начин не може да се направи обоснован извод, че санкционираното лице е извършвало търговия на посочената дата.

Настоящият касационен състав счита, че е налице и друго самостоятелно основание за незаконосъобразност на обжалваното постановление, изразяващо се в погрешна правна квалификация на нарушението. Както бе посочено, разпоредбата на чл. 26, т.1 от НРУИТДТСО визира непредставяне на едно вече издадено разрешение. Съобразно описаното в АУАН и НП деянието е могло да се квалифицира като нарушение на чл. 23 от НРУИТДТСО, според която разпоредба търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността. В случая такова разрешение няма данни да е издадено. Разпоредбите на чл. 23 и чл. 26, т. 1 представляват отделни, различни по вид нарушения, както и санкциите, налагани за неспазване им, са различни - съответно по чл. 36, ал. 1 и чл. 36, ал. 2 от НРУИТДТСО.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

По разноските:

На касатора не се дължат разноски.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на адв. Г., на ответника се дължат разноски на основание бЗд, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, в размер на 200 евро, съобразно представения списък на разноските.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 504/12.02.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 10458/2025 г. на СРС, 107-и състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Х. К. М., с ЕГН [ЕГН], сумата от 200 евро, представляваща разноси в производството за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.